

holdene paa Færøerne, da at præjudicere det omhandlede Spørgsmaal, og vilde saaledes ikke meddele de paagjældende Huusmand Arvesæfte, end ikke engang som sædvanligt færøisk Fæste, saaledes som Amtmanden havde foreslaaet. Der er senere fremkommet et enkelt Andragende om Arvesæfte paa Færøerne; men det fremgaaer ikke af Sagen, om Vedkommende have tænkt sig Forholdet klart, og om de navnlig ønskede Ret til Afhændelse til Andre, hvorfor man ikke dengang kunde gaae ind paa Sagen, uden i alt Fald efter en indhentet nyere Oplysning om, hvad egentlig Meningen var med Andragendet. Iøvrigt blev der i 1844 ved den omhandlede Leilighed afgivet en Erklæring af den daværende Landfoged, støttet til et meget omhyggeligt og høist værdifuldt Arbejde, som har været det ærede Udvalg udsaaet, og som indeholder vistnok det Fortrinligste, man har om de færøiske Forhold. Idet Landfogden støtter sig til en almindelig Udfigt over de færøiske Landboforhold, yttre han netop i den specielle Erklæring, han afgav med Hensyn til den foreliggende Sag, at det vistnok vilde være fornødent, naar man vilde træffe Foranstaltning med Hensyn til Huusmandspladserne, da at skjelne imellem, om de vare Huusmandspladser, som laae langt fra Gaarden og kunde uindværes uden Tab for disse, eller om det var saadanne Pladser, som laae umiddelbart inde ved Gaarden, og som det kunde forudsættes, at Gaardens Fæstere, om end ikke for Diebliffet, saa dog i en let forudsættelig Fremtid, kunde have Interesse af at inddrage under Gaarden. Her imellem meente Landfogden at man nøie maatte skjelne, og paa ingen Maade tvinge Fæsterne til at afstaae de Huusmandslobder, som saaledes laae umiddelbart op til deres Enemærker og næsten kunde anses som en integrerende Deel af disse. Dette er iøvrigt et Forhold, som har overmaade megen Lighed med et andet, der her i Thinget blev forhandlet ved Foretagelse af Loven om Afhændelse af Krongodsset, og hvor man gav Finansministeren Bemyndigelse til, hvor der ved Afhændelse af Gaardene

efter Omstændighederne dertil fandtes Anledning, at overlade Huusmandspladserne til de nærværende Leiere eller Fæstere. Det var imidlertid kun en Bemyndigelse, der saaledes blev Finansministeren given, og det blev udtrykkelig erkjendt, at man maatte bedømme ethvert enkelt Tilfælde efter de særegne Omstændigheder. Det heromhandlede Forhold paa Færøerne er aldeles af samme Beskaffenhed, kun at der endnu ikke er Spørgsmaal om Afhændelse af Gaarden til Eiendom, hvortilmod Fæsteren af Gaarden, den egentlige Bonde, bliver siddende paa det hidtilværende Leilændingsfæste, saa at der synes at være saameget mindre Anledning til at deteriorere hans hidtilværende Stilling. Iøvrigt er det af Rentekammeret, for at holde dette Spørgsmaal aabent, under 12te Juli 1845 blevet fastsat, at der i alle Fæstebreve, som for Fremtiden udfærdiges paa Kongsodsset, skal indføres en Clausul om, at det alene berøer paa Godssets Administration, deels hvorvidt Rettigheden til at etablere Fæstesteder paa Udmarkerne skal ophøre, deels, om saadanne Steder i Fremtiden maae oprettes paa Fæstegods. Ifølge heraf bliver der altsaa i alle Fæstebreve, som ere udstedte i alt Fald efter 1845, en Ret for Bestyrelsen til for Kongsodssets Vedkommende herom at give en Bestemmelse. Landfogden bemærkede nemlig i en senere Erklæring, idet han henviste til denne Rentekammeretsfrivælselse, at man ikke er i Besiddelse af nogen noagtig Udfigt over, hvorledes Forholdene stille sig med Hensyn til de Dyrdyringer, som ere foregaaede for i den 1845.

Rettelser.

- Nr. 432 Sp. 6890 L. 13: „1651“ læs: „1691“.
 — — f. Sp. L. 31—32: „dengang — Statskassen“ læs: „og saa dengang indløb idelige Klager. Med Hensyn til Forholdet til Statskassen havees flere Opjærelser“.
 — 433 Sp. 6893 L. 8—9 f. n. „afgjiftfri“ læs: „activ“.